

נ ו ו ט . . .

מנחם הנער, שותף היה לכל מעשי המשובה של חברת הילדים במשקנו, מ-
תוך בריות גופא.

קומתו הזקופה והחסונה והחיוך המרצד בעיניו כמו עליך את הסליחה.
שובבות נעורים מתפרצים.

הילה של זוהר אפטה אותו, זוהר המחשבה המעמיקה. הענין בדברים שב-
הגות. נהוץ מעלך.

וכך היה מהלך בתוכנו מחייך ורציני כאחד, שופע און; מעורר חיבה
ואהדה ומקריין על סביבותיו גלי זוהר. זוהר תחושות ומחשבות.

נהנתן היה, מזגות החיים וממאץ החדירה לעמקם של דברים העומדים
ברומו של עולם-המחשבה האנושית, תאב-חיים ודעת היה.

סקרן היה. חותר היה לטעם, לחוש ולדעת את כל המזומן לו לאדם בעול-
מנו זה המענין ומבהיל כאחד.

לאחר גיוטו לצבא הסדיר ולאחר מכן לצבא הקבע נעשו פגישותינו נדי-
רות. אבל בכל פגישה אתו שאפת אור סגות, הרי נווט היה! אבל גם
נווט בעולם המחשבה היהודית והכלל-אנושית.

וכמה שופע עליצות וסמכות זיז בחוג משפחתו כבעל וכאב.
וכל זה נפסק לפתע פתאום לעולמים.

כנראה מקנאים וזאליים באושרו של האדם.

עברה שנה כבר. הלם מותו - פג. אבל הכאב חשיריש והעמיק.

"חבל על דאבדין ולא משתכחין!" - חבל על האובדים ואינם נמצאים ונתנו.

פנחס אורן.